

Ha visszaemlékszem arra a betonba vájt ürességre, amibe az akkori gyerektesteket helyezték, szégyellem, hogy mégis – a holt élet dacára – akadt egy ördögvilla a pokolból, amely kiszárította a tagokra kent rétegeket, és egyikünkön mégiscsak melegített egyet, ki ne húljön. Nagyobb bűnnek gondolhattam mindezt annál, sem hogy megértsem: amit érzek, az a semmit-nem-tehetés bűne, az álomból ébredés vágyának a bűne ez a meleg, ami bennem még jár, és érzem annyiszor, ahogy megtöri a testem, bár igazán nem tudom, mi minden repedhet még a bőröm határolta húszok között, mi az, ami ugyan még köztük lakozik, de nem támad fel harmadnapra.

Budapest, 2010. november 8.

